

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu: **Ing. Š.Š.S., K.T., IČO: X.**, proti žalovanému: **A.D., D.N., IČO: X.**, o zaplatenie 34.938,68 EUR s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn.: 18Cb 744/1999, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 29. septembra 2010, č. k.: 8Cob 177/2009-733, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.
Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 27. apríla 2009, č. k.: 18Cb 744/1999-627 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 9.440,37 EUR s 0,05% úrokom z omeškania za každý deň omeškania zo sumy 5.845,78 EUR od 5. júla 1996 do 23. decembra 2006, 0,05% úrokom z omeškania za každý deň omeškania zo sumy 6.753,85 EUR od 5. júla 1996 do zaplatenia. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 1.535,55 EUR, žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 5.996,94 EUR.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ uzavreli dňa 22. apríla 1996 zmluvu o dielo, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu zrealizovať dielo - plynofikácia obce C.-V. - SO.03.STL Plynovod HSV. Termín realizácie diela bol dohodnutý na máj 1996, termín dokončenia diela bez povrchových úprav na jún 1996 a termín dokončenia povrchových úprav na dobu 10 týždňov od výzvy objednávateľa. Ďalej bolo dohodnuté, že objednávateľ odovzdá stavenisko zhotoviteľovi 1 mesiac pred začatím prác a zhotoviteľ uvoľní stavenisko do 1 mesiaca od ukončenia diela. Zmluva neobsahuje povinnosť zhotoviteľa – žalobcu

zabezpečiť pred začatím výkopových prác vytýčenie inžinierskych sietí v celej trase alebo v určitých úsekoch. Cenu za dielo zmluvné strany dohodli vo výške 1 500 000 Sk bez DPH. Pre prípad omeškania objednávateľa s úhradou faktúry zmluvné strany dohodli úrok z omeškania vo výške 0,05% za každý deň omeškania. Zhotoviteľ sa zaviazal po celú dobu vykonávania diela viesť na stavbe stavebný denník. Súd prvého stupňa z hľadiska uplatneného nároku žalobcu riešil ako predbežnú otázku, otázku platnosti zmluvy o dielo a spôsobu ukončenia obchodného záväzkového vzťahu medzi účastníkmi konania. Skonštatoval, že zmluva o dielo obsahuje podstatné časti právneho úkonu a to určenie zmluvných strán, záväzok objednávateľa zaplatiť cenu za dielo a cenu diela, preto je platným právnym úkonom. Zmluva o dielo neobsahuje žiadne dojednanie upravujúce možnosť odstúpenia od zmluvy. Zápisom v stavebnom denníku zo 7. júna 1996, ktorý viedol žalobca súd zistil, že výkopové práce prebiehajú podľa schválenej projektovej dokumentácie. Žalobca v konaní nepreukázal, že v rámci odovzdania staveniska mal žalovaný zabezpečiť vytýčenie inžinierskych sietí, a táto povinnosť nevyplýva ani z obsahu zmluvy.

Uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal dôvody, pre ktoré zo stavby v dňoch 10. júna 1996 až 13. júna 1996 odišiel, a ktoré mali podľa jeho tvrdenia spočívať v tom, že nemal vytýčené inžinierske siete a stavba nebola doriešená. Podľa názoru súdu prvého stupňa hlavným dôvodom ukončenia výkopových prác žalobcom boli problémy vo vzťahoch zmluvných strán, nespokojnosť investorov a žalovaného s časovým priebehom prác a ich obavy o nedodržanie termínu stavby. Žalobcom tvrdená skutočnosť, že ho žalovaný zo stavby vyhnal, zakázal mu pokračovať v prácach a vstup na stavbu nemožno považovať za nemožnosť plnenia podľa § 575 Občianskeho zákonníka alebo podľa § 352 Obchodného zákonníka. Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobca odišiel zo stavby bez právneho dôvodu, a tým porušil zmluvnú povinnosť vykonať a odovzdať dielo žalovanému.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že v časti v ktorej sa žalobca domáhal zaplatenia ceny diela vo výške 466.510,70 Sk (15.286,15 EUR) za vykonané práce do 8. júna 1996, pri zohľadnení už zaplatenej ceny diela vo výške 5.845,78 EUR, považoval súd žalobu za dôvodnú a v tejto časti jej vyhovel. Žalovaného, ktorý bol so zaplatením tejto ceny v omeškaní od 5. júla 1996 (deň po splatnosti faktúry č. 1/96), zaviazal na zaplatenie dohodnutého úroku z omeškania (0,05% denne) zo sumy 5.845,78 EUR od 5. júla 1996 do 23. decembra 2006 a zo sumy 6.753,85 od 5. júla 1996 do zaplatenia.

V časti o zaplatenie 25.498,31 EUR s 18,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 27.682,11 EUR od 5. júla 1996 do zaplatenia a zo sumy 502,72 EUR od 23. decembra 1996 do zaplatenia, ktoré si žalobca uplatnil titulom ušlého zisku a vyčíslených úrokov z omeškania,

súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie ani jedného z troch predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu (protiprávny úkon, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním). Žalobca vo svojich tvrdeniach nešpecifikoval protiprávny úkon žalovaného. Bez vzniku a preukázania protiprávneho úkonu nemožno ustáliť, ani zistiť príčinnú súvislosť medzi škodou a protiprávnym úkonom a ani výšku škody. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.).

Na odvolanie žalobcu a žalovaného Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, že zmluva o dielo je platný právny úkon. Ďalej sa súd prvého stupňa správne vysporiadal s otázkou týkajúcou sa spôsobu ukončenia obchodno-záväzkového vzťahu medzi účastníkmi s ohľadom na časť žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu škody. Uviedol, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav a ohľadom ukončenia zmluvného vzťahu medzi účastníkmi vyvodil správny právny záver o tom, že žalobcom tvrdenú skutočnosť spočívajúcu v tom, že žalovaný ho zo stavby vyhnal a zakázal mu v prácach pokračovať nepovažoval za nemožnosť plnenia v zmysle § 352 Obchodného zákonníka.

Uviedol, že súd prvého stupňa ďalej správne ustálil, že hlavným dôvodom ukončenia výkopových prác, ktoré vykonával žalobca, boli problémy vo vzťahoch medzi zmluvnými stranami. Ďalej to bola nespokojnosť investorov a žalovaného s časovým priebehom prác a obava o dodržanie termínu stavby vo vzťahu k S. a obci C.-V.. Táto obava s ohľadom na vybavenosť žalobcu pracovnými silami a mechanizmami bola dôvodná. Nesporné je, že od 12. júna 1996 žalovaný začal pracovať na stavbe plynofikácia obce C.-V. sám, cca 2100 m od miesta, v ktorom žalobca ukončil výkopové práce a postupoval tak, aby sa spojil so začatou trasou. Žalobca pracoval na stavbe naposledy 8. júna 1996 a aj podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázal dôvody, pre ktoré v dňoch 10. júna 1996 až 13. júna 1996 zo stavby odišiel, ani prečo nepokračoval v ním začatých výkopových prácach, keď žalovaný pracoval na opačnom konci stavby. Súd prvého stupňa vyhodnotil vykonané dôkazy v súlade so zásadami ust. § 132 O.s.p. a správne konštatoval, že žalobca porušil povinnosť vykonať a odovzdať dohodnuté dielo žalovanému a k opusteniu stavby nemal právny dôvod.

Odvolací súd poukázal na § 373 Obchodného zákonníka a uviedol, že v danej veci žalobca nepreukázal základné predpoklady vzniku zodpovednosti, konkrétne protiprávny úkon žalovaného, preto nebolo možné ustáliť príčinnú súvislosť medzi škodou a protiprávnym konaním

a následne ani výšku škody. Súd prvého stupňa preto správne rozhodol, keď žalobu v tejto časti zamietol.

Odvolačí súd s ohľadom na odvolanie žalovaného preskúmal dokazovanie súdu prvého stupňa zamerané na zistenie ceny diela, prislúchajúce žalobcovi za práce vykonané na diele od 23. mája 1996 do 8. júna 1996. Súd prvého stupňa správne nariadil znalecké dokazovanie na cenu žalobcom vykonaných prác a tento dôkaz vyhodnotil správne z hľadiska jeho presvedčivosti vo vzťahu k znaleckej úlohe. Záver posudku považuje aj odvolací súd za objektívny z dôvodu, že vychádzal zo stavebného denníka vedeného žalobcom, ktorú povinnosť mu ukladala zmluva (čl. VII ods. 1). Žalovaný mal možnosť záznamy v ňom kontrolovať a pripájať svoje stanoviská. Žalovaný začal vznášať námietky týkajúce sa neúplnosti stavebného denníka až v priebehu konania, čo však hodnoverne nepreukázal.

K námietke žalovaného, že súd prvého stupňa nevykonal dôkaz videozáznamom, odvolací súd uviedol, že dôkazným prostriedkom je všeobecne každá skutočnosť, ktorá je spôsobilá zistiť skutkový stav, teda aj videozáznam. Súd však nie je povinný vykonať všetky dôkazy, ktoré účastníci navrhujú. V danej veci sa aj odvolací súd stotožnil s postupom dokazovania vykonaným súdom prvého stupňa, aj voľbou dôkazov, ktoré vykonal. V predmetnej veci posúdenie skutkového stavu záviselo na odborných znalostiach, preto súd prvého stupňa správne ustanovil znalca na vyčíslenie ceny prác vykonaných žalobcom na diele, pričom rozsah prác bol objektívne ustálený údajom stavebného denníka. Z toho pohľadu dôkaz videozáznamom, čo do rozsahu vykonaných prác z objektívneho hľadiska nebolo potrebné vykonať. Súd prvého stupňa cenu vykonaných prác žalobcom v zmysle § 536 ods. 1 Obchodného zákonníka ustálil správne vo výške 9.440,37 EUR a správne rozhodol aj o omeškaní v náväznosti na výšku úrokov z omeškania dohodnutú zmluve.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia v časti trov konania 5.996,94 EUR priznaných právnenému zástupcovi žalovaného. Dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a že konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) a c) O.s.p.. S ohľadom na § 237 O.s.p. považuje dovolateľ napadnuté rozhodnutie za zmätočné z dôvodu, že nie je v súlade so zákonom. Súd rozhodol na základe nepravdivých znaleckých posudkov a v rozpore s bežnou praxou. Z listu obecného úradu C.-V. z 25. októbra 1996 bolo dokázané, že žalovaný sa na

rokovaní 6. alebo 7. júna 1996 vyjadril, že nemieni ďalej spolupracovať so žalobcom, ďalej uviedol, že na stavbu presúva vlastné mechanizmy a svojich pracovníkov, ktorí budú pokračovať v prácach na dokončení stavby. Na toto rokovanie žalobca nebol prizvaný. Žalovaný 8. júna 1996 oznámil žalobcovi, že ruší zmluvu o dielo, pričom pred týmto dňom nijako neprejavil nespokojnosť s rýchlosťou alebo kvalitou prác. Žalobca s odstúpením zmluvy nesúhlasil, napriek tomu žalovaný začal navádzať pred obecný úrad piesok na obsyp plynového potrubia a 12. júna 1996 na práce aj nastúpil, ktoré mal na základe zmluvy vykonať žalobca. Žalovaný bez povrchových úprav práce ukončil 28. júna 1996. Žalovaný spôsobil dodatočnú nemožnosť plnenia časti diela a záväzok plynúci zo zmluvy týkajúci sa časti diela zanikol, a preto nebolo potrebné dokazovať odstúpenie od zmluvy žalovaným. Žalobca považuje za účelové a právne bezvýznamné konanie žalovaného vyzývať žalobcu na dokončenie a odovzdanie práv. Žalovaný odňal žalobcovi právo na plnenie dohodnuté v zmluve v čase keď bol žalobca povinný plniť, čím žalobcovi spôsobil dodatočnú nemožnosť časti plnenia. Dovolateľ poukázal na § 354 a § 373 Obchodného zákonníka.

Uviedol, že žalovaný neodovzdal žalobcovi stavenisko tak ako sa v článku III v bode 4 Zmluvy o dielo dohodli. Poukázal na § 5 ods. 1 a § 18 ods. 2 Vyhlášky Slovenského úradu bezpečnosti práce a Slovenského banského úradu č. 374/1990. Z dôvodu neodovzdania staveniska žalobca začal vykonávať práce neskôr ako bolo v zmluve dohodnuté. Žalobca nastúpil na práce na naliehanie žalovaného s tým, že počas realizácie splní všetko pre plynulý výkon prác. Postup prác a dohodnutá zmena trasy boli riešené bez účasti žalobcu na Obecnom úrade 6. a 7. júna 1996. Žalovaný zrejme zmenu trasy dohodnutú v zmluve neobhájil, investorov o nesplnení povinností neinformoval a namiesto toho vyhlásil, že so žalobcom nemieni ďalej spolupracovať.

Dovolateľ ďalej uviedol, že na pojednávaní 6. apríla 2009 súd vyhlásil uznesenie, ktorým sa dokazovanie končí, pričom pred skončením dokazovania nebol sudcom poučený, že všetky dôkazy musí predložiť alebo označiť do vyhlásenia tohto uznesenia (§120 ods. 4 O.s.p.). Preto dovolateľ predložil dôkazy odvolaciemu súdu. Uviedol, že súd prvého stupňa vo veci rozhodol aj na základe nepravdivých znaleckých posudkov. Ceny uvedené v znaleckom posudku nezodpovedajú cenníkom organizácie C. spol. s r.o., dokazovala to aj kontrola faktúry skutočne vykonaných prác, o ktorých súd rozhodoval, vykonaná samotným autorom cenníka.

Podaním z 31. januára a zo 7. februára 2011 žalobca na výzvu súdu dovolanie doplnil.

V doplnení dovolania už okrem vyššie uvedeného poukázal na judikát R 56/1969.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že žalobcom uvádzané tvrdenia sú nepravdivé, neúplné alebo vytrhnuté z kontextu a riadne neodôvodnené. Žalobca fakturoval práce, ktoré nikdy nevykonal a neodovzdal, aj napriek výzvam žalovaného. Túto skutočnosť dokazuje videozáznam, ktorý bol už na pojednávaní premietnutý, súd ho však nevzal do úvahy. Žalovaný mu uznal 1/3 prác, čo korešpondovalo so žalobcom vyčíslenými nákladmi. Žalobca nijako nepreukázal tvrdenia, že mu žalovaný neumožnil pokračovať v prácach, bol to žalobca, ktorý bezdôvodne odišiel zo stavby. Zápisy v stavebnom denníku žalovaný nepovažuje za preukázané, pretože neboli prebrané objednávateľom. Žalobca v rozpore so zmluvou vystavil faktúru na práce vykonané podľa neho iba do 7. júna 1996. Neodovzdaním a neprevzatím diela z dôvodu na strane zhotoviteľa – žalobcu nebol naplnený základný predpoklad k vystaveniu faktúry a jej úhrady. Nie je pravdou, že žalovaný odstúpil od zmluvy, ani že bránil žalobcovi vo výkone jeho činnosti na stavbe. Žalobca požaduje absolútne nereálny zisk z ním vykonaných prác ako aj ušlý zisk v niekoľkonásobnej výške čo je v rozpore s § 381 Obchodného zákonníka. Podľa žalovaného nejde ani o nemožnosť plnenia, pretože žalobca mal možnosť pokračovať v prácach čo však neučinil a zo stavby odišiel. Žalovaný mu vo vykonávaní diela nebránil. Keďže žalovaný bol upozorňovaný na nedostatočný priebeh prác, ktoré vykonával žalobca, zo strany obce a investora S. a mal nastúpiť na realizáciu prác 11. júna 1996. Keďže žalobca nejavil záujem pokračovať v ním nedokončených prácach nasadil žalovaný na stavbu viacero stavebných skupín, aby bolo dielo dokončené v termíne. Znalecké posudky považuje žalovaný za zmätočné, nakoľko ne vychádzali zo skutočného stavu veci, vychádzali iba z podkladov žalobcu – ním vedeného stavebného denníka bez potvrdenia vykonania prác. Zo znaleckých posudkov považuje za preukázané určenie výšky zisku vo výške 15 %.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O.s.p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa,

ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a rovnako nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a preto prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p. nie je daná.

Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania zakladá tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné – nie je v súlade so zákonom, a tým je naplnená prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.. Dovolateľ presný dôvod prípustnosti dovolania uvedený v ustanovení § 237 O.s.p. neuviedol.

V zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. /druhá veta/ je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku vecí právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených väd.

Dovolateľ naplnenie ust. § 237 O.s.p. vidí v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné a žalobca na pojednávaní pred skončením dokazovania nebol súdom poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., že všetky dôkazy musí predložiť alebo označiť do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené neskôr súd neprihliada. Dovolací súd tieto tvrdenia žalobcu subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) O.s.p..

Podľa § 237 písm. f) O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Dovolací súd dospel k záveru, že v predmetnej veci nedošlo postupom súdov k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. (IV. ÚS 329/04).

Správnosť skutkových a právnych záverov založených na dokazovaní, by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Z uvedeného teda vyplýva, že posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prichádza do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. To platí i vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.

Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu aj súdu prvého stupňa a nezistil, že by bola postupom súdov žalobcovi znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd aj súd prvého stupňa rozhodovali v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Odvolací súd napadnuté rozhodnutie riadne odôvodnil, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. a v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Tvrdenie dovolateľa, že nebol poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. nie je dôvodné. Okresný súd Trenčín doručil žalobcovi poučenie (č. l. 55), v ktorom bolo uvedené aj ustanovenie § 120 ods. 4 O.s.p. spolu s predvolaním na pojednávanie a výzvou na zaplatenie súdneho poplatku, 16. februára 2004. Nakoľko súd prvého stupňa si týmto svojou poučovaciu povinnosť splnil, na pojednávaní na ktorom uznesením vyhlásil za dokazovanie za skončené

a na ktorom vyhlásil rozsudok už povinnosť účastníkov poučiť v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. opätovne nemal.

Dovolací súd je toho názoru, že rozsudok odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) O.s.p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou taxatívne uvedenou v § 237 O.s.p.

Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanému v zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., t. j podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, pretože v dovolacom konaní nepodal návrh priznanie náhrady trov dovolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. mája 2011

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová